

Mening, i Aarenes Løb var døde, og — hvad der var det væsentligste — det havde for de flestes Vedkommende vist sig, at hverken deres Handelsomsætning eller deres Formue stod i rimeligt Forhold til den Myndighed, de havde tiltaget sig i alle Byens Anliggender. Det havde været Forretningsfolk af den gamle Skole, der i deres Bondehovmod ikke vilde erkende, at Tiden var løbet fra dem, og som lod haant om de ændrede Former, Samfærdselsmidlernes Udvikling havde givet Handelen. Flere af Byens bedste Familjer, der havde levet stort paa nedarvet Rigdom, sank i Aarene efter Krigen næsten ned til Fattigdom. Og som Velstanden svandt, voksede Trangen til Religionens Trøst. Pastor Sidenius' myndige Ord om det Timeliges Forfængelighed og Armodens og Savnets sande Rigdom begyndte at finde Forstaaelse hos Folk og allermest netop hos dem, der forhen havde staaet ham haardest imod. Stadig øgedes den Skare af Andægtige, der om Søndagen samledes om hans Forkyndelse, og det hændte aldrig mer, at nogen af Byens Borgere undlod at hilse ham, i hvert Fald ikke, naar han var i Ornat.

*

*

*

Det var under den videre Udvikling af disse Forhold, at Befrielsens Time endelig slog for Peter Andreas. Takket være den gamle Matematiklærers indtrængende Forestillinger hos Faderen havde denne omsider indvilliget i at lade ham rejse til Hovedstaden for at studere ved det polytekniske Institut. Han var nu seksten Aar.

En smuk Høstaften, da den ugenlige Passagerbaad langsomt dampede ud gennem Fjordens endnu lige tilgroede Krumninger paa Vej til København, stod Peter Andreas henne i Agterstavnen med en Taske over Skulderen og saae tilbage imod Byen, der tegnede sig bestandig mørkere mod den gulrøde Aftenhimmel. Løsrivelsen fra Hjemmet havde ikke kostet ham Taarer. Selv Afskeden med Moderen var gaaet for sig uden større Sindsbevæ-